

‘Mijn **kinderen** zijn mijn grootste vreugde’

Daan Schuurmans is terug als verteller in **Het verhaal van Nederland**, het nieuwste seizoen gaat over Amsterdam. Het was een genot om zich te verdiepen in de historie van onze hoofdstad en die aan de kijker over te brengen. ‘Ik vertel graag verhalen, al hebben de kinderen daar niet altijd zin in.’

TEKST: BRAM DE GRAAF, BEELD: ROLAND J. REINDERS

Terwijl de ijskoude wind door zijn straat in Haarlem giert, leest Daan Schuurmans zich binnenshuis in voor een nieuwe rol.

Deze tijd van het jaar stemt veel mensen somber, maar daar heeft de acteur geen last van. “Integendeel”, zegt hij. “Bij ons thuis is januari een feestmaand, mijn dochter en ik zijn op dezelfde dag jarig. En ik hou van de kou. Daarnaast ben ik met allerlei mooie projecten bezig.”

Zoals nu ‘Het verhaal van Nederland – Amsterdam’. Wat is daaraan zo mooi?

“Ik heb 24 jaar in Amsterdam gewoond en heb mijn hart aan die stad verpand – we verhuizen na de zomer terug. Het was ontzettend leuk om me te verdiepen in de geschiedenis van de stad. We hebben veel gefilmd op de Nieuwendijk. Vroeger reikte de zee tot daar en legden er bootjes aan. Mensen van heinde en verre kwamen aan wal om handel te drijven en Amsterdam op te bouwen. Fascinerend. Ook omdat het een absurd idee was om juist hier een stad te stichten, daarvoor was de bodem eigenlijk

veel te drassig. Door huizen op palen te zetten, lukte het wel. Echt een wonder. Vanwege de strategische ligging ten opzichte van de wereldzeeën bloeide de stad op, werd een smeltkroes van culturen. Amsterdam is altijd een rebelse en tolerante stad geweest die een zekere vrijheid ademende. Eerst op het gebied van godsdienst, later op dat van seksualiteit. Het eerste homohuwelijk ter wereld werd hier gesloten. We laten zien hoe het zo’n vrije stad is geworden.”

Is het belangrijk om juist in deze tijd dit soort historische verhalen te vertellen?

“Zeker. Er is steeds minder tolerantie, veel Amsterdammers voelen zich minder vrij dan vroeger. Maar ik heb hoop. Ooit speelde ik in *Gijsbrecht van Aemstel*. Toen Gijsbrecht uit Amsterdam werd verjaagd en zijn kasteel in vlammen zag opgaan, zei hij: ‘Op een dag keren we terug en zal de stad als een feniks uit de as herrijzen.’ Dat heeft Amsterdam meermalen gedaan. Tot twee keer toe is de stad bijna in zijn geheel afgebrand. En zie nu.”

Heb je altijd een fascinatie voor geschiedenis gehad?

“Het is door deze serie toegenomen, maar ik ben altijd al een liefhebber geweest van mooie verhalen. Als ik een bevlogen geschiedenisleraar had, hing ik aan diens lippen. Het is een voorrecht om het zoals nu voorgeschoteld te krijgen. Ik kom ’s ochtends op de set en loop als het ware door de geschiedenis heen. De serie richt zich op de kleinere verhalen in het grote verhaal, gaat over mensen zoals jij en ik. Dat spreekt kijkers aan. Ik vind het sowieso leuk om verhalen te vertellen, ook aan mijn kinderen. Al hebben zij daar niet altijd zin in.”

We spraken elkaar eerder in 2004. Je zei toen: ‘Ik zie mezelf graag als Rotterdams straatschoffie.’ Zit dat nog altijd in je?

“Ik ben in Rotterdam geboren en er zit iets van die felheid in me. Mijn ouders waren echte Rotterdammers. Een Rotterdammer heeft een apart soort humor en een bepaalde kijk op het leven. Niet zeuren, maar poetsen. Zo zit ik ook in >

'Onze Sophia heeft zeker **acteerambities**.
En wat ik gezien heb, geeft me vertrouwen'

A close-up photograph of an elderly person's face, focusing on their eyes. The skin is wrinkled and aged. The eyes are light blue and looking directly at the camera. The text "Elze kijkt verder" is in the top left corner.

Elze kijkt verder

**“De C in NCRV-gids,
die blijft voor mij toch
het allerbelangrijkst”**

ncrvⓄgids

Geloof in de NCRV-gids

“De wereld verandert, en ik verander mee. Als oma wil je wel een beetje volgen waar je kleinkinderen mee bezig zijn, nietwaar? Maar er is één ding dat niet verandert: mijn geloof. Een vaste Burcht is onze God, ik hoor het mijn moeder nog zingen. Zij leerde me: geloven is leven. Dat herken ik in de NCRV-gids. Als die op de mat valt, blader ik altijd meteen naar de column van Annemiek. Mooi zoals zij dagelijkse gebeurtenissen verbindt met haar geloof. Dan weet ik: hier hoor ik thuis.”

Voor wie verder kijkt

elkaar. Als me iets dwarszit, moet dat eruit en trek ik mijn mond open.”

Het zat je dwars dat je van gevestigde acteurs kritiek kreeg vanwege jouw rollen in films als ‘Costa!’ en ‘Volle maan’. Hoe kijk je daarop terug?

“Bij een jong publiek waren de films enorm populair, maar vakgenoten keken erop neer. Ruim twintig jaar later is de conclusie dat we wel iets in gang hebben gezet: er kwam meer aandacht voor de Nederlandse publieksfilm, de bezoekersaantallen schoten omhoog. Voor mij persoonlijk was het een ingewikkelde periode. Ik was als acteur mijn plek nog aan het zoeken. Wat wil ik, wat kan ik?”

Wanneer vond je de plek die bij je paste?

“In 2006 werd ik gevraagd bij het Nationale Toneel. Daardoor ging ik mijn vak serieuzer nemen en begon ik de reikwijdte van mijn talenten te onderzoeken. Ik ben bewust minder in talkshows gaan zitten en probeerde los te komen van die populaire wereld. Ik zeg sindsdien vaker nee, doe alleen rollen waarvan ik denk: dit is de moeite waard, hier kan ik m’n tanden inzetten.”

Wanneer wist je dat je acteur wilde worden?

“Mijn vader was journalist en ik wilde in zijn voetsporen treden. Tot ik op mijn elfde de hoofdrol kreeg in een schoolvoorstelling. Het was zo’n magische ervaring om voor een zaal te staan. Ik wist: dit wil, nee: móét ik de rest van mijn leven doen. Het is een ingewikkeld vak, je krijgt te maken met tegenslagen en ellende. Afwijzingen, commentaar. Je moet het daarom heel graag willen én moeten van jezelf, anders is het niet vol te houden. Mijn moeder zei altijd: ‘Op je tachtigste moet je ook nog acteur zijn.’ Dat lukt alleen als je die noodzaak voelt.”

Rutger Hauer was je idool; in 2004 was hem voorbijstreven een ambitie van je. Hoe dichtbij ben je gekomen?

PASPOORT

NAAM: Daniël Adrianus Augustinus Schuurmans

GEBOREN: Rotterdam, 24 januari 1972

PRIVÉ: Getrouwd met actrice Bracha van Doesburgh, ze hebben drie kinderen: Sophia (12) en tweeling Kees en Boris (9)

OPLEIDING: Toneelacademie Maastricht, acteursopleiding Toneelschool Amsterdam

CARRIÈRE: Staat sinds 1997 regelmatig op het toneel. Speelde daarnaast in tv-series als *Bernard, schavuit van Oranje* (2010), *Nieuwe burenen* (2014-2019) en *Vliegende Hollanders* (2020), en speelfilms als *Costa!* (2001), *Adults in the Room* (2019) en onlangs *Het boek van alle dingen* (2024). Eerder was hij de verteller van *Het verhaal van Nederland* (2022) en *Het verhaal van Nederland – Oranje Nassau* (2024).

“Vroeger keek ik minstens eens per jaar naar *Soldaat van Oranje*, voor mij nog steeds de beste Nederlandse film ooit gemaakt. Ik speelde in 2006 in het stuk *Petit crimes*. Regisseur Shireen Strooker was goed bevriend met Hauer. We zaten voor een voorstelling samen te eten toen hij opeens kwam binnenlopen. Ik keek haar aan en prevelde: ‘Rutger Hauer...’ ‘Ja, cadeautje.’ Fantastisch vond ik dat. Ik heb nu zelf een paar internationale films gedaan en ik vind in het buitenland draaien geweldig. Zo speelde ik in 2015 voor de serie *Crossing lines* een scène met Donald Sutherland. Ik ben pas halverwege mijn carrière, er zit nog van alles in het vat. Ik kijk tevreden terug en voel nu zeker waardering, maar vind dat ook niet meer zo belangrijk. Nu ik ouder ben, besef ik dat iedere acteur wel eens in slechte stukken of films heeft gestaan. Lof en kritiek horen bij dit vak, dat is de belangrijkste les geweest.”

Je kinderen groeien op in een acteursgezin. Hebben ze de ambitie om in jullie voetsporen te treden en zou je dat toejuichen?

“Mijn dochter Sophia zeker. Ik vind dat ik als acteur een fantastisch leven leid en dat gun ik mijn kinderen ook. Wat ik van haar heb gezien, geeft me vertrouwen. Anders zou ik het lastig vinden.”

Wat is nu het belangrijkste in je leven: je carrière of je gezin?

“Mijn kinderen natuurlijk. Het is heel leuk om ze te zien opgroeien en een eigen wil te zien krijgen. De liefde die ik ze geef, krijg ik dubbel en dwars terug. Een paar jaar geleden sprak ik een boer in Groningen. Ik liep te sleuren met die kinderwagens, krom van ellende. Hij zei: ‘Het is zwaar mien jong, maar het is nu zaaien, straks wordt het oogsten.’ In die fase zit ik nu. Zo leuk en gezellig. Mijn grootste vreugde in het leven zit daarin.”

> HET VERHAAL VAN NEDERLAND – AMSTERDAM | WOENSDAG | NPO 1 | NTR | 20.35